

Brassmusik inför entusiastisk publik

En högst ovanlig konsert ordnades i S:ta Maria kyrka i Närpes på söndagskvällen då **Malax Hornseptett** och **Legato Brassband** gav en bejublad konsert.

Publiken var entusiastisk och uppskattade prestationerna både syn- och hörbart.

Malax Hornseptett inledde med ett verk *Prelude* av Sibelius

■ KONSERT

som spelades frejdigt. I följande stycke – Montis berömda *Czardas* – medverkade Petter Eklund som solist på Ess-kornett. Solisten briljerade i sitt solistuppdrag.

Malax Hornseptett grundades 1911 av kantor Ivar Rosendahl och knöts till Malax ungdomsförening för att medverka bland annat i föreningens fester. År 1939 upphörde den men grundades på nytt 1985 av Runo Östvall som fortfarande leder septetten.

Legato Brassband hade skapats enkom för denna konsert. Som dirigent fungerade Peter Roos som uppenbart njöt av att ha en så motiverad orkester att leda.

Jag räknade att orkestern hade drygt tjugo medlemmar av vilka de flesta på något sätt är kopplade till Legato. Orkestern spelar med läcker tonbildning och i kyrkorummet klingade musiken mäktigt.

Legatos brassmusiker inledde med Aaron Coplands *Fanfare* för

Sällan har så många mässingsblåsare samtidigt uppträtt i S:ta Maria kyrka som på söndagen då Malax Hornseptett och Legato Brassband gav en bejublad konsert. Foto Gustav Lawast

the common man som spelades med verklig nerv. Det var en väl-drillad orkester som Roos dessutom hade ett gott grepp om.

I det följande numret Gary's song av Francis Jackson med-

verkade Andreas Skrifvars som solist. Han tycks gå från klarhet till klarhet i sina solistuppdrag. Orkestern avslutade sin avdelning med *Concert Prelude* av Philip Sparke. Ju mer orkestern

spelade desto mer frigiort och säkert var resultatet.

Konserten avslutades med att båda orkestrarna tillsammans spelade dels med Östvall, dels med Ross som ledare.

Den nästan en timme långa konserten avslutades med att "dubbelorkestern" taktfast spelade *Queens park melody* av Jacob de Haan.

Gustav Lawast

Länge leve drottningen

Den legendariska gruppen Queen har tillfört rockmusiken ett stort antal odödliga låtar. Så när man sätter upp en tributshow är den svåra biten att välja låtar – och hitta rätt solist för rätt låt, vilket inte är det enklaste med tanke på det breda sångregister och den karisma som sångaren Freddie Mercury ägde.

Ålands projektkör och Ton-

■ KONSERT

fallet gör ändå en lyckad helhet med *A tribute to queen – Don't stop me now*, som på fredagen visades inför en begestrad 500-hövdad publik i Kristinahallen.

De inhyrda musikerna och dansarna från musikalen *We will rock you* i Stockholm ger en professionell inramning, som gör det lättare för den stora kören, som består av amatörer, och solisterna att ta ut svängarna.

Den etablerade sångerskan Johanna Grüssner är producent och dirigent. Och när hon själv greppar mikrofonen i *Who wants to live forever* – då framkallar hon behagliga rysningar hos en betagen publik. Vilken röst! Synd bara hon inte sjunger fler låtar.

Geir Rønning är den givna stjärnan på de österbottniska föreställningarna, men är faktiskt den enda av solisterna som gör ett par små misstag, kanske självsäkerheten var för stor. Rønning gör ändå ett säkert framträdande, och hans rutin smittar av sig på de övriga.

Men det är Joseph Garcia som blir utropstecknet, tack vare den

Geir Rønning (till höger) var affischnamnet bland solisterna i Kristinestad. Här med österbottningarna Sebastian Holmgård, Charlotte Kerbs och Annika Löv. Foto Tom Forsman

scenshow han bjuder på, i exempelvis *I want to break free* där han ger sig ut i publiken, och gör sitt bästa för att imitera den stora förebilden.

De övriga solisterna kan sina Queenlåtar, och publiken får njuta av hitlåtar efter hitlåtar. Då Garcia, Rønning och Sebastian Holmgård drar av *Fat bottomed girls* framkallas ett tryck som håller i sig ända till slutet.

Visst är sången och musiken det viktigaste, men ändå ställer man sig frågande till de vardagliga kläderna som de österbottniska solisterna bär. En rockshow ska även vara glitter och glamour. Det glädjande undantaget är Annika

Löv, vars utstyrelse andas rock and roll. Det här är detaljer som något drar ner helhetsintrycket.

I programbladet lyser två låtar med sin frånvaro, och givet är att de dyker upp som encore. Först *Bohemian rhapsody*, där kören får chansen att glänsa – och gör det ypperligt, sedan *We are the champions* – och då är publiken så entusiastisk att den inte vill att det ska ta slut.

Men en bra konsert ska sluta när den är som bäst.

Och man kan anta att det sedan konserten spelats *Queen* som aldrig förr i trakten.

Mats Ekman

mats.ekman@sydin.fi

Rikssvensk kör gästade Närpes

Sverige är ett av de länder som lyckats producera många goda köror. Därför var det med stora förväntningar som jag på lördagen sökte mig till S:ta Maria kyrka för att lyssna till **Kummelby kyrkokör** från Sollentuna utanför Stockholm.

Vid besöket i Närpes mönstrade kören fjorton damer och åtta

■ KONSERT

herrar, fördelade på sju sopraner och sju altar samt fem basar och tre tenorer. Därmed var stämbalansen rätt god och jämn.

Programmet var mycket omväxlande och innehöll ett varierande utbud mellan negro spirituals och finstämd svensk körlyrik. Tyvärr var kören mycket ojämn i utförandet. Wilhelm Peterson-Bergers *Stämning* fick en säker tolkning medan raka motsatsen gällde för samma kompositörs *I furuskogen*. All den skönhet jorden bär liksom *Nu vilar hela jorden* sjöng kören mycket nyanserat och den förstnämnda sången till skönt pianoackompanjement av Sam Lindén. Han skötte också pianoackompanjementet i ett par andra sånger i vilka kören dock inte lyckades hävda sig lika bra.

Enligt mitt förmenande blev Faures *Oändligt* han ger sannolikt konsertens musikaliska höjdpunkt. Dels var stycket väl-inövat, dels är det en oerhört vacker komposition. Den hade gott kunnat utföras på origi-

nalspråket franska för att melodislingorna skulle ha kommit ännu bättre fram än vad som nu blev fallet. Igen stod Sam Lindén för ett läckert pianoackompanjement.

I den avslutande sången hade Lindén nöjet att sköta orgelackompanjementet i *Rathbones mäktiga Rejoice* i vilken sången sjöng ut med besked. Det kan förvisso bero på resandet som bidrog till att kören var så ojämn i sitt utförande.

Kören bildades 1978 och har letts av nuvarande dirigenten Christer Wallström sedan 1990. Den har turnerat bland annat i Estland, Storbritannien och Tjeckien. Den har en gång tidigare besökt Finland.

I körens egna led fanns också en solist – cellisten Jan Better – som till dirigentens pianoackompanjement framförde *Bach Gounods Ave Maria* och *Bachs Arioso*. Båda styckena är mycket vackra och framfördes sakligt men utan större finesse.

På det hela taget var det en konsert som uppskattades av den överraskande stora publiken.

Kören inledde med att tåga upp längs mittgången sjungande hymnen *Alta Trinita Beata*. Ett extranummer låg liksom i luften efter den exakt en timme långa konserten men blev denna gång utförd.

På söndagen deltog kören i högmässan.

Gustav Lawast